

Kohn Sámuelné, Született Weisz Stefánia

Ez a kép édesanyámról valamikor az 1930-as években készülhetett.

Édesanyám, Weisz Stefánia 1881-ben született, és ő volt az első lány a családjában, aki épen, egészségesen született. A szülei Mádinak, leánykának becézték. Volt még anyám előtt két fiúgyerek is, de azokat nem ismertem. Édesanyámnak elég keserves élete volt, mert másfél éves korában meghalt az édesanyja, Rosenstock Hermin. A zsidóknál az volt a szokás, hogy ha meghal a feleség, akkor a sógornő köteles hozzámenni az özvegyemberhez, hogy az - pláne gyerekekkel - ne maradjon egyedül. Így a nagyapám elvette feleségül az édesanyám nagynénjét, Rosenstock

Vilmát, aki talán úgy 16-18 éves lehetett akkor.

Anyám 16 éves volt, amikor teljes árvaságra jutott, mert meghalt a nagypapám is. Attól kezdve maga tartotta el magát, és dolgozott, amíg férjhez nem adták. Koszt-kvártéllal alkalmazta őt egy férfi, akinek az üzletében dolgozott, kiszolgált. A férfinak volt egy cukorbeteg felesége, és azt is az anyám ápolta. Anyám rendkívül intelligens nő volt. Beszélt németül, franciául, horvátul, és tanítónői végzettségnek megfelelő felsőbb leányiskolát végzett, ami az ő korában nagy dolog volt. NAnyám nem volt szép, de nagyon kedves arca volt, és nekem a legszebb volt a világon.

A szüleim úgy kerültek össze, hogy 1905-ben egyszer édesanyám nagybátyja, Artúr bácsi, aki utazó volt, Indijában járt a Szkopál méteráruséknál árut ajánlani. Édesapám Szkopáléknál volt akkoriban segéd. Artúr bácsi meglátta őt, és azt gondolta, hogy ez szegény fiú, ez biztos elveszi az édesanyámat. Mert a nagybácsik adták össze neki a hozományt. Levitték az anyámat Indijába, bemutatták édesapámnak, és ugyanazon a napon megtartották az esküvőt is. Addig a szüleim nem is látták egymást, nem is találkoztak soha. De aztán nagyon jó házasság lett, szerették, megbecsülték egymást, és soha nem veszekedtek.